

Μία τέχνη στην υπηρεσία της κοινωνίας

Ταγμένοι σε ένα σκοπό ιερό

Στην πορεία αυτού του λευκώματος, έχουμε μάθει να τιμούμε και να σεβόμαστε κάθε επάγγελμα με το οποίο έχουν διασταυρωθεί ο δρόμοι μας. Να αποτινύμε το δέοντα φόρο τιμής σε επιχειρηματίες που μόχθησαν, έδωσαν μέχρι και την τελευταία ικμάδα των δυνάμεών τους για να προοδεύσουν και παράλληλα να προσφέρουν στην κοινωνία της πόλης μας. Αποφεύγουμε όπως ο διάολος το λιβάνι αξιολογικές κατατάξεις επαγγελματικών δραστηριοτήτων, αφού καθεμιά από αυτές διαθέτει τη δική της

απενέργεια, τη δική της ευταξία. Υπάρχουν όμως και κάποιες συνεντεύξεις, οι οποίες μπορούν εύλογα να θεωρηθούν πρώτες μεταξύ ίσων, στις οποίες αξίζει να σταθούμε έστω μία στιγμή παραπάνω. Κάποια επαγγέλματα συνδέονται με αξίες που μας αφορούν όλους. Σε κάποια επαγγέλματα, πελάτης μπορεί να θεωρηθεί ο καθένας από εμάς, καθότι η ουσία που αυτά προσβύουν περικλείει και αγκαλιάζει ολόκληρη την κοινωνία μας. Θα ακούτε ολοένα και πιο συχνά πως η χώρα μας σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς οφείλει να επενδύσει δημιουργικά και ουσιαστικά στην παιδεία. Στη συνέντευξη που ακολουθεί θα γνωρίσετε έναν άνθρωπο που έχει δοθεί ολόψυχα σε αυτή την ιερή διαδικασία, μία οικογένεια που μοιάζει να έχει επιφορτιστεί με αυτή τη βαρυσήμαντη αποστολή εφ' όρου ζωής. Με σημείο αφετηρίας εποχές δύσκολες και ζοφερές, μέσα από εικόνες αλλοτινές και μακρινές και συνεχείς αγώνες και δυσκολίες, θα παρακολουθήσουμε μία διαδρομή ταγμένη ολόψυχα σε ένα σκοπό. Η υποχρέωση της μεταλαμπάδευσης της παιδείας είναι ένα καθήκον που απαιτεί δέσμευση, σύνεση, συνέπεια και διαύγεια νου και καρδιάς. Δεν πρόκειται για μία απλή μεταφορά γνώσεων, για μία απλή μετάδοση μηνύματος από ένα πομπό προς ένα δέκτη. Η μόρφωση συνιστά ανάγκη σχεδόν ισότιμη με τις βιολογικές, αποτελεί μία διαδικασία που επηρεάζει και διαμορφώνει το περιβάλλον στο οποίο ζούμε, άσχετα αν δεν γίνεται αυτό αντιληπτό ανά πάσα στιγμή. Η παιδεία απελευθερώνει από τα δεσμά, επομένως, για να θυμηθούμε τον στίχο του Ανδρέα Κάλβου, θέλει κι αυτή «αρετή και τόλμη», όπως ακριβώς και η ελευθερία.

- *Κύριε Φρυγανιώτη, μιλήστε μας αρχικά για το πώς ξεκίνησαν όλα από τους γονείς σας.*

- Οι γονείς μου ξεκίνησαν αυτή την προσπάθεια το 1953. Ο πατέρας μου ήταν δάσκαλος και η μητέρα μου νηπιαγωγός αλλά επειδή δεν μπορούσαν να δουλέψουν στο Δημόσιο εκείνα τα χρόνια, αναγκά-

στηκαν να ασχοληθούν με την ιδιωτική παιδεία. Το πρώτο σχολείο δημιουργήθηκε στη Νεάπολη, στην περιοχή Βαλασσιά, σε ένα παλιό καφενείο. Έχω ακόμη στο σπίτι μου το συμβόλαιο που είχαν κάνει με τον καφετζή, γραμμένο σ' ένα λεπτό χαρτί σαν τσιγαρόχαρτο. Οι γονείς μου έβαλαν τη διδασκαλία και ο καφετζής το καφενείο, το οποίο έγινε σχολείο με δύο χώρους για αίθουσες και το ονόμασαν «Μέγας Αλέξανδρος». Τα όποια κέρδη, συμφώνησαν να τα μοιράζονται στη μέση. Ο χώρος αυτός είναι τώρα σούπερ μάρκετ «Μασούτης», πριν ήταν ο κινηματογράφος «Κοσμικόν» και ακόμη πιο πριν το Εκπαιδευτήριο «Μέγας Αλέξανδρος» του πατέρα μου. Έχοντας ξεκινήσει λοιπόν από το μηδέν και έχοντας περάσει πολύ δύσκολα χρόνια, οι γονείς μου κατόρθωσαν να προχωρήσουν και έφτασαν σε κάποια στιγμή ένα πιο ολοκληρωμένο σχολείο, νοικιάζοντας ένα κτίριο επίσης στη Νεάπολη, στην περιοχή της οδού Βενιζέλου, απέναντι από το πάρκο του Μακεδονικού και τα ρουμανικά μνημεία. Το 1970, ο πατέρας μου βλέποντας πώς λειτουργεί η ιδιωτική παιδεία στην Αθήνα έκανε ένα πολύ μεγάλο άλμα, και αποφάσισε να βγει έξω από την πόλη. Το σχολείο μας ήταν από τα πρώτα στη Θεσσαλονίκη που βγήκε έξω από το πολεοδομικό συγκρότημα της πόλης. Όταν ο πατέρας μου αγόρασε το οικόπεδο στο έρημο τότε Ρετζίκι με σκοπό να φτιάξει σχολείο, όλοι τον είχαν περάσει για τρελό. Το 1970 ξεκίνησε να χτίζει το σχολείο αυτό, με αρχικό δάνειο 1.000.000 δραχμών και συμπληρωματικό δάνειο 400.000 δραχμών. Σώζονται ακόμη κλειδαριές, πόρτες και κουφώματα από τότε γιατί είχαν φιαχτεί από καθαρά χέρια και αγνά υλικά. Ο πατέρας μου φύτεψε δέντρα που ζήτησε από τον Δήμο Νεάπολης, έβαλε γραμμάτια, πήρε σχολικά αυτοκίνητα και μετέφερε το σχολείο από τη Νεάπολη στο νέο χώρο του Ρετζίκιου. Θυμάμαι πως ο πατέρας μου ήταν τρισευχισμένος στο ξεκίνημα του πρώτου χρόνου λειτουργίας στις νέες εγκαταστάσεις γιατί διαπίστωσε ότι με τα παιδιά που γράφηκαν, θα έβγαιναν τα έξοδα μας. Στα επόμενα χρόνια, πληρώναμε τις δόσεις του δανείου πάντοτε στην ώρα τους, όπως και τα γραμμάτια των σχολικών αυτοκινήτων. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το εξής γεγονός: το 1971 όταν ήμουν μαθητής στην Πέμπτη Γυμνασίου,

Εκπαιδευτήρια Φρυγανιώτη

Επιχείρηση: Εκπαιδευτήρια Φρυγανιώτη

Έτος ίδρυσης: 1953

Μιλήσαμε με: τον κ. Αθανάσιο Φρυγανιώτη, ιδιοκτήτη

Εγκαταστάσεις Εκπαιδευτηρίων: Πεύκα, Ρετζίκι

Τηλεφωνικό Κέντρο: 2310 673565, 2310 692940

Ιστότοπος: www.fryganiotis.gr

ο πατέρας μου χρειάστηκε και μου ζήτησε το χαρτζιλίκι μου για να συμπληρώσει και να εξοφλήσει ένα γραμμάτιο. Με απίστευτο αγώνα λοιπόν, τα πάντα ξεχρεώθηκαν στην ώρα τους και μίηκαν στέρες βάσεις.

- Πώς μνήκατε εσείς στη δουλειά;

- Το 1979 με το που απολύθηκα από στρατιωτής (Δόκιμος εκπαιδευτής νεοσυλλέκτων στην Αεροπορία, όπου απέκτησα πολλές και χρήσιμες για το μέλλον μου εμπειρίες) άρχισα να εργάζομαι ως καθηγήτης Μαθηματικών. Το 1988, αναλάβαμε μαζί με τη σύζυγό μου, Ευφημία, το σχολείο, λειτουργώντας Παιδικό Σταθμό, Νηπιαγωγείο και Δημοτικό Σχολείο, καθ' όσον ο πατέρας μου είχε αποσυρθεί και ασχολούνταν μόνο επικουρικά, ενώ η μητέρα μου είχε ήδη αποβιώσει το 1979. Στο σημείο αυτό θέλω να τονίσω τη μεγάλη συμβολή της γυναίκας μου που χωρίς αυτή δε θα καταφέρναμε τόσα πράγματα και στην οποία χρωστώ τα πάντα, όλα αυτά τα χρόνια. Το 1991 απεβίωσε ο πατέρας μου και έκτοτε είμαστε στο Σχολείο η γυναίκα μου, τα δυο μας παιδιά και εγώ. Ο γιος μας σπουδάζει Γεωγράφος στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, η δε κόρη μας Μαθηματικός στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Το 1996 δημιουργήσαμε Νηπιαγωγείο σε ξεχωριστό κτίριο, το οποίο βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο δημοτικό, επειδή πλέον είχαμε πρόβλημα χώρου. Το 1998, αποκτήσαμε το οικόπεδο στην περιοχή Νοσοκομείου Παπαγεωργίου, όπου εκεί δημιουργήθηκαν οι εγκαταστάσεις του Γυμνασίου και του Λυκείου μας. Αυτό ήταν ένα τεράστιο βήμα για εμάς, ένας τεράστιος όγκος δουλειάς, ένα μεγάλο άλμα που έπρεπε να γίνει. Ευτυχώς όλα κύλησαν πάρα πολύ καλά και ήδη όλες μας οι τάξεις έχουν από δύο τμήματα και μπορώ με περηφάνια να πω, πως έχουμε επιτύχει τους στόχους μας τόσο από άποψη κτιριακών εγκαταστάσεων όσο και από άποψη αριθμού μαθητών. Το τελευταίο μας δημιουργήμα ήταν το 2006, όταν κατασκευάσαμε με μεγάλη όρεξη και μεράκι έναν πανέμορφο Παιδικό Σταθμό, επίσης στο Ρετζίκι, για να στεγάσουμε

τα μικρότερα παιδιά του Νηπιαγωγείου μας. Τώρα πλέον μπορούμε να πούμε πως η ολοκληρωμένη παιδεία που προσφέρει το Σχολείο μας αρχίζει από την ηλικία των 2 χρονών και φτάνει ως την ηλικία των 18 χρονών θεωρώντας πως αποτελούμε το δεύτερο στίπτι σε κάθε οικογένεια που μας εμπιστεύεται το παιδί της. Αυτή τη στιγμή στο Σχολείο φοιτούν 900 παιδιά και απασχολούνται 95 εργαζόμενοι.

- Πολύ συχνά ακούμε πως στην Ελλάδα υπάρχει έλλειμμα παιδείας. Είστε ο πλέον αρμόδιος να τοποθετηθείτε επί αυτού του ζητήματος;

- Οι ευθύνες για αυτό το έλλειμμα παιδείας τα τελευταία χρόνια βαρύνουν την κοινωνία και την οικογένεια και πολύ λιγότερο τα σχολεία. Την τελευταία 10ετία με 15ετία πολλά δεινά που αφορούν τα παιδιά προέρχονται από τον τρόπο που μεγαλώνουν μέσα στην οικογένεια και ταυτόχρονα από τις συναναστροφές τους έξω στην κοινωνία. Οι σύγχρονοι Έλληνες γονείς θεωρούν πως παρέχουν τα πάντα και με σωστό τρόπο στο παιδί τους. Του προσφέρουν αφειδώς όλες τις υλικές ανέσεις ενώ οι ίδιοι λείπουν εργαζόμενοι πολλές ώρες από το στίπτι. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μην γνωρίζουν – και ίσως δε θα μάθουν τελικά ποτέ – το ίδιο τους το παιδί. Αν όμως οι ίδιοι ασχολούνταν περισσότερο παραγωγικά και δημιουργικά με το παιδί τους μέσα στο στίπτι, αλλά και έξω από αυτό, δε θα αντιμετώπιζαν ελαφρώς τους προβληματισμούς και τις ανησυχίες του. Ο γονιός στην εποχή μας δεν μπορεί να δεχτεί με τίποτα ότι το παιδί του έχει το παραμικρό ψεγάδι, μία στάση διάχυτη στη σημερινή κοινωνία. Έτσι λοιπόν, ενώ τα σχολεία προσπαθούν και συνεχίζουν να προσφέρουν όλα τα πνευματικά και κοινωνικά αγαθά που πρόσφεραν από πάντα, η σημερινή μορφή της κοινωνίας μας λειτουργεί ανασταλικά και τις περισσότερες φορές καταστρεπτικά για την παιδεία των παιδιών μας. Δε θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι αυτή η κοινωνία έχει αρχίσει να χτύπα σιγά σιγά και τις πόρτες των σχολείων. Στο χέρι μας είναι να την αποτρέψουμε και

οπωσδήποτε να τη διορθώσουμε ζητώντας τη συνεργασία και τη συμπαράσταση των γονέων.

- Τι σημαίνει για εσάς διδασκαλία;

Η διδασκαλία είναι τεχνική και ταυτόχρονα τέχνη. Όσο κι αν σπουδάσεις, όσα βιβλία και να διαβάσεις, απαιτούνται και άλλοι ειδικοί αρετές (π.χ. ταλέντο, υπομονή, ψυχική διάθεση, αγάπη κ.α.) για να κάνεις τέχνη και μάλιστα τέχνη στη διδασκαλία. Για παράδειγμα, αν σπουδάσεις 6 χρόνια ζωγραφική θα έχεις τη σωστή τεχνική αλλά Πικάσο δε θα γίνεις. Στη διδασκαλία χρειάζεται και η τέχνη, δηλαδή κάτι που βγαίνει από την ψυχή. Το ίδιο πράγμα σε δύο διαφορετικές τάξεις, το δίδασκα με διαφορετικό τρόπο, γιατί χρειάζεσαι διαφορετική προσέγγιση για να λυθούν τα προβλήματα που προέκυπτan. Επίσης διάφοροι παράγοντες παίζουν καθοριστικό ρόλο, όπως το ακροατήριο, η διάθεσή σου, οι ερωτήσεις που θα γίνουν και χίλια δυο άλλα που δημιουργούν καινούριες συνθήκες. Πρέπει να μπαίνεις πραγματικά στη διάθεση εκείνης της στιγμής και να αποδίδεις το ίδιο πράγμα με τον αναγκαίο κάθε φορά τρόπο. Εκείνες τις στιγμές αν έχεις τη χάρισμα, κάνεις πραγματικά τέχνη. Είχα πολύ όμορφη σχέση με τους μαθητές μου όταν δίδασκα, όπως έχω και τώρα ως διευθυντής. Είμαι αυστηρός αλλά πάντοτε λειτουργώ με τη δικαιοσύνη και πάντα εξηγώ τους λόγους που με οδηγούν να πάρω μία απόφαση. Έχω αποκτήσει πολλές εμπειρίες όλα αυτά τα χρόνια που με βοηθούν να αντιμετωπίζω το οποίο πρόβλημα μου προκύπτει, όμως το σχολείο είναι πάντα ένας ζωντανός οργανισμός που μπορεί να σε εκπλήξει με νέες πρωτόγνωρες εμπειρίες και που καλείσαι ανά πάσα στιγμή να αντιμετωπίσεις.

Τέλος θέλω να τονίσω ότι το επάγγελμα του δασκαλου είναι μοναδικό και ξεχωριστό από κάθε άλλο διότι έχει το ειδικό προνόμιο να καλλιεργεί το πνεύμα, να διαμορφώνει χαρακτήρες και να καθορίζει σε μεγάλο βαθμό το μέλλον των ανθρώπων και κατ' επέκταση της ανθρωπότητας..

